

И тъй ний нѣколко врѣме останѣхми въ сѣмнѣнѣе. И по много отъ три мѣсеца се изминѣхъ безъ никое освободяванѣе. Кѣмъ краятъ на 1827, помыслихми, че мѣсець Декемврия може да бѣде отреденото врѣме за прошката, която трѣбуваше да направѣтъ. Нѣ мѣсець Декемврия се изминѣ, и нищо не станѣ. Продѣлжявахми да се надѣвами до лѣтото на 1828, когато се напѣлновахъ за мене седемъ години и половина наказанѣе, които споредъ думата на императорѣтъ, чиняхъ петнадесетъ години, нѣ ако наказанѣето се смѣтне отъ затварянѣето. Ако напротивъ не щѣхъ да смѣтатъ врѣмето на процесѣтъ, (и това прѣдположенѣе бѣше най вѣроятното), а нищѣхъ да броѣтъ отъ часѣтъ на отсѣжданѣето, седемтъ години и половина трѣбуваше да се свѣршиѣтъ чякъ на 1829.

Сичкитѣ врѣмена, въ които можеше човѣкъ да се надѣва за освободяванѣето ни, изминѣхъ, и никаква прошка не станѣ. А пакъ, по него врѣме, отъ като излѣзохъ Солера и Фортини, излѣзе единъ отекъ на лѣвото колѣно на моятъ сиромасъ Марончели. Отъ първо той отекъ го наболѣваше малко, и го караше само да хроми. По послѣ едвамъ можеше да си влѣче желѣзата, и рѣдко отиваше на расходката. Една есенна утрина поиска да излѣзе съсъ мене да земе вѣтъръ: сиѣтъ имаше веке, и като бѣхъ го оставилъ да не го подпирамъ, спѣхъ се и паднѣ. Завчясъ отъ паданѣето, болката станѣ силна. Занесохми го на одърѣтъ му, и не бѣше веке въ състоянѣе да стане правъ. Когато докторѣтъ го видѣ, рѣши се да накара да му извадятъ желѣзата. Отъкътъ хванѣ да става по голѣмъ отъ день на день, и станѣ много голѣмъ, и го болеше още по много. Таквази бѣше мж-